

Arrest

nr. 301 288 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2023 tot intrekking van de vluchtelingenstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2023.

Gelet op de beschikking van 4 december 2023, waarbij de behandeling van de zaak wordt verdaagd naar de terechtzitting van 18 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X. VANBELLEGHEM, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) december 1995.

1.2. Verzoeker dient op 13 juni 2015 een verzoek om internationale bescherming in, waarna hij op 20 april 2016 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) wordt erkend als vluchteling.

1.3. Verzoeker wordt bij vonnis van 27 april 2020 door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen afdeling Brugge, veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar en een ontzetting uit de rechten voor

een termijn van vijf jaar, wegens verkrachting en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens een meerderjarige persoon. Naar aanleiding van het tegen voormeld vonnis ingestelde beroep, wordt verzoeker bij arrest van 7 mei 2021 door het hof van beroep te Gent veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van vijf jaar en een ontzetting uit de rechten voor een termijn van tien jaar.

1.4. Op 18 augustus 2021 ontvangt de commissaris-generaal een schrijven waarin de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) de commissaris-generaal verzoekt om de mogelijkheid om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken, op basis van de artikelen 49, § 2, tweede lid en 55/3/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) te evalueren, omwille van de hierboven, onder punt 1.3., aangehaalde definitieve veroordeling.

1.5. Verzoeker wordt op 23 maart 2023 in de gevangenis gehoord door een *protection officer* van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.6. De commissaris-generaal neemt op 18 april 2023 een beslissing tot intrekking van de aan verzoeker verleende vluchtelingenstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een soenitisch moslim van Arabische origine afkomstig uit Basra, Zuid-Irak.

U verliet Irak in 2014 samen met uw moeder A.S.S.M. (O.V. [...]) en uw toen minderjarige broer T.A.J., en verzocht op 13 juli 2015 om internationale bescherming in België.

Op 20 april 2016 werd u door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) erkend als vluchteling.

Op 7 mei 2021 werd u door het Hof van beroep van Gent definitief veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 5 jaar wegens de aanranding en meermaals gewelddadige verkrachting van een meerderjarige persoon.

Op 18 augustus 2021 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 23 maart 2023 werd u hierom gehoord door het CGVS in de gevangenis van Brugge.

B. Motivering

U werd op 20 april 2016 erkend als vluchteling.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, uw vluchtelingenstatus heden moet worden ingetrokken.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het Arrest van het Hof van beroep van Gent van 7 mei 2021. Uit dit Arrest blijkt dat u definitief veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van vijf jaar wegens de aanranding en meermaals gewelddadige verkrachting van een meerderjarig persoon. U werd tevens voor een periode van tien jaar uit uw rechten ontzet (artikel 31, 1° lid Sw).

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane Arrest van het Hof van beroep te Gent van 7 mei 2021.

Uit de feitenvaststelling blijkt dat u in de nacht van 30 op 31 maart 2019 het slachtoffer D.W, die huiswaarts keerde na een avondje stappen, gevolgd bent en haar meermaals - zowel op de openbare weg, in de trappenhal van het appartementsgebouw en in haar appartement - aangerand en gewelddadig verkracht hebt. Het slachtoffer liep hierbij ernstige verwondingen op over haar hele lichaam. U ontkende alles en verklaarde dat alles met haar instemming gebeurde. Het Hof van beroep hechtte echter geen enkel geloof aan uw verklaringen daar de verklaringen van het slachtoffer coherent waren en meerdere objectieve elementen van het onderzoek haar verklaring ondersteunden.

Het Hof van beroep te Gent achtte de feiten die u ten laste werden gelegd als bewezen en veroordeelde u zelfs tot een zwaardere straf dan deze die werd uitgesproken door de Correctionele Rechtbank bij vonnis van 27 april 2020. U werd in laatste aanleg veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van vijf jaar en een ontzetting uit uw rechten voor een periode van 10 jaar. Het hoeft geen betoog dat de feiten die u gepleegd heeft objectief zeer zwaarwichtig zijn. Het Hof van beroep stelt op p.8 van haar Arrest : “De feiten zijn een ernstig inbreuk op de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer. De verklaring van de beklaagde tijdens het vooronderzoek dat hij een groot respect heeft voor vrouwen is allesbehalve correct en klinkt in het licht van de feiten wrang. Zijn gedrag getuigt van sterk vervaagd seksueel normbesef...] [In het licht van deze overwegingen is het Hof van oordeel dat enkele een effectieve gevangenisstraf van vijf jaar een gepaste straf is voor beklaagde gezien deze absoluut noodzakelijk is om de beklaagde de ernst van de door hem gepleegde misdrijven te doen beseffen en om hem te doen weerhouden van recidive]”. De aan het strafdossier gevoegde foto’s van verwondingen en de uitgevoerde SAS (Seksuele agressie set) waarbij verscheidene ernstige letsels werden vastgesteld tonen aan dat u op een gewelddadige manier tekeer ging op een weerloos slachtoffer en enkel aan uw eigen lusten dacht. Het Hof is van oordeel dat het slachtoffer ingevolge deze ernstige feiten haar fysieke en psychische integriteit werd aangetast, waardoor zij schade heeft geleden.

Het kan bijgevolg niet betwijfeld worden dat het misdrijf waarvoor u op 7 mei 2021 definitief veroordeeld werd dient gekwalificeerd te worden als een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet.

Het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd, is bovendien dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt.

Dit wordt tevens bevestigd door het hof van beroep van Gent in haar arrest van 7 mei 2021 :” De feiten getuigen van een ernstige inbreuk op de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer. Het is onmiskenbaar dat uw persoonlijk gedrag getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer uw gewelddadige houding waarmee u tekeer ging teneinde uw seksuele lusten te kunnen botvieren is onaanvaardbaar in onze maatschappij.” Daarenboven blijkt uit voornoemd Arrest dat u de feiten na confrontatie stellig bleef ontkennen en u op geen enkel moment oprecht schuldinzicht noch berouw toont. U had enkel oog voor de bevrediging van uw eigen lusten en hield hierbij op geen enkel wijze rekening met de gevolgen en de toestand van het slachtoffer. Uw gedrag getuigt van een totaal gebrek aan normbesef en een gevaarlijke persoonlijkheid. Het valt dan ook helemaal niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Het spreekt voor zich dat de maatschappij duidelijk dient beschermd te worden tegen een individu zoals u. De rechter gaf het bevel tot onmiddellijke aanhouding na uitspraak van het Arrest.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 23 maart 2023 gehoord door een medewerker van het CGVS.

Dient evenwel te worden vastgesteld dat u geen dergelijke elementen kunt aanbrengen.

Uit uw verklaringen kan immers worden afgeleid dat, hoewel u beweert een fout te hebben gemaakt en uw slachtoffer om vergeving te hebben gevraagd, u tot op heden weinig tot geen schuldinzicht of berouw blijkt te vertonen. U blijft immers volhouden dat u onschuldig bent en onterecht zwaar gestraft werd. Tot op heden blijft u de schuld en verantwoordelijkheid leggen bij het slachtoffer en blijft u ontkennen dat u ooit seks met haar heeft gehad wat gezien de pertinente vaststellingen die tot uw definitieve veroordeling hebben geleid nog steeds wijst op een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer en een gebrek aan normbesef (CGVS 23/03/2023, p. 5, 6, 10).

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst, Irak. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste, tweede en derde middel een schending aan van de artikelen 23 en 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, evenals van het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Tevens stelt verzoeker dat er “geen sprake [is] van een gevaar voor de samenleving”.

Verzoeker verstrekt volgende toelichting bij zijn middelen:

“Verweerder weerhoudt een beweerdelijk bijzonder ernstig misdrijf in hoofde van verzoeker. Art. 55/3/1 Vreemdelingenwet bepaalt in dat opzicht:

[...]

De begrippen 'bijzonder ernstig misdrijf' en 'gevaar voor de samenleving' zijn niet gedefinieerd.

De wil van de wetgever meet bijgevolg afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. Art. 55/3/1 Vreemdelingenwet werd ingevoerd door art. 8 wet 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming.

De memorie van toelichting bepaalt dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek:

Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig”.

Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de Staatssecretaris “de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.”

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een “misdaad” in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf.

Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving. Verzoeker betwist dat dergelijke link bestaat. Verzoeker pleegde slechts een feit, had voorheen een blanco Strafregister. Er is geen sprake van recidive, waardoor er een risico op een gevaar voor de samenleving zou kunnen bestaan.

Verzoeker wenst voor het overige ook nog aan te halen dat hij uitstekend geïntegreerd is in de samenleving en dat tevens zijn moeder en broer op het grondgebied verblijven.

Dienvolgens moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

[...]

Art. 23 Vreemdelingenwet stelt:

[...]

Verweerder maakt nergens hard dat er sprake zou zijn van een actueel gevaar voor de samenleving, minstens blijkt uit niets dat het gevaar zou blijven persisteren zonder begeleiding of na zijn gevangenschap. Dit is nochtans vereist: verzoeker verwijst naar het arrest van Hof van Justitie Bundesrepublik Deutschland / B & D dd. 9 november 2010:

“(…)

In dit verband dient er meteen op te worden gewezen dat in het stelsel van de richtlijn het actuele gevaar dat een vluchteling eventueel voor de betrokken lidstaat oplevert, niet in het kader van artikel 12, Hd 2, van de richtlijn in aanmerking wordt genomen, maar enerzijds in het kader van artikel 14, Hd 4, sub a, volgens hetwelk deze lidstaat de aan een vluchteling verleende status met name kan intrekken wanneer er goede redenen bestaan om hem als een gevaar voor de veiligheid te beschouwen, en anderzijds in het kader van artikel 21, lid 2, waarin wordt bepaald dat de lidstaat van ontvangst, zoals ook door artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Geneve wordt toegestaan, een vluchteling mag uitzetten of terugleiden wanneer

redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij een gevaar vormt voor de veiligheid of de samenleving van deze lidstaat.

Uw Raad erkende dit ook later in haar arrest nr. 235 914:

“(…)

Waar artikel 12, lid 2, sub b en c van voormelde richtlijn erop gericht is in het verleden gestelde daden te bestraffen, meet bij de toepassing van artikel 14, lid 4 onder a worden nagegaan wat het actuele gevaar is dat de betrokken vluchteling oplevert voor de lidstaat die hem of haar als vluchteling erkend heeft. Bijgevolg moet bij de toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet eveneens worden nagegaan of de betrokken vluchteling een actueel gevaar vormt voor de nationale veiligheid van de lidstaat die hem of haar als vluchteling erkend heeft.

Uit dit alles vloeit voort dat een individueel onderzoek geval per geval moet worden gevoerd met betrekking tot de werkelijkheid en de actualiteit van het gevaar die van de vluchteling uitgaan voor de nationale veiligheid. Een intrekking van de vluchtelingstatus in het kader van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet gebaseerd zijn op algemene overwegingen.

Het gedrag van verzoeker vormt geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving wanneer verweerder de bestreden beslissing genomen heeft: verzoeker is opgesloten in de gevangenis. Daar vormt hij bezwaarlijk een gevaar voor de samenleving. Ook zijn detentiegedrag is goed en verzoeker werkt aan zijn re-integratie.

Verzoeker is bovendien veroordeeld tot een gevangenisstraf van meer dan drie jaar. Hierover bepaalt art. 49 en 50 van de wet 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten.

“Art. 49. § 1. De beperkte detentie en het elektronisch toezicht worden door de strafuitvoeringsrechtbank toegekend op schriftelijk verzoek van de veroordeelde.

§ 2. Het verzoek wordt ingediend op de griffie van de gevangenis. De griffie van de gevangenis zendt het verzoek binnen vierentwintig uur over aan de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank en bezorgt een afschrift ervan aan de directeur.

§ 3. De directeur brengt binnen twee maanden na de ontvangst van het afschrift van het verzoek een advies uit. De artikelen 31 en 32 zijn van toepassing.

Art. 50. § 1. De voorwaardelijke invrijheidstelling en de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering worden toegekend door de strafuitvoeringsrechtbank op schriftelijk verzoek van de veroordeelde.

§ 1/1. Het schriftelijk verzoek wordt ingediend op de griffie van de gevangenis.

De griffie van de gevangenis zendt het schriftelijk verzoek binnen vierentwintig uur over aan de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank en bezorgt een afschrift ervan aan de directeur.

§ 2. De directeur brengt een advies uit uiterlijk vier maanden na de ontvangst van het schriftelijk verzoek van de veroordeelde. De artikelen 31 en 32 zijn van toepassing.”

De strafuitvoeringsrechtbank blijft een noodzakelijke voorwaarde voor elk contact dat verzoeker terug wenst met de samenleving. De strafuitvoeringsrechtbank heeft met name tot doel dat de strafuitvoeringsmodaliteiten worden toegestaan voorzover er in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan waaraan men niet tegemoet kan komen door het opleggen van bijzondere voorwaarden.

Deze tegenaanwijzingen hebben betrekking op :

- de afwezigheid van vooruitzichten op sociale reclassering van de veroordeelde;
- het risico van het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten;
- het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen;
- de houding van de veroordeelde ten aanzien van de slachtoffers van de misdrijven die tot zijn veroordeling hebben geleid;
- de door de veroordeelde geleverde inspanningen om de burgerlijke partij te vergoeden, rekening houdend met de vermogenssituatie van de veroordeelde zoals die door zijn toedoen is gewijzigd sinds het plegen van de feiten waarvoor hij veroordeeld is.

De strafuitvoeringsrechtbank blijft altijd een stok achter de deur voor wanneer verzoeker zou vrij komen in het kader van een strafuitvoeringsmodaliteit.

Het staat dus vast dat verzoeker op heden geen enkel gevaar voor de maatschappij vormt door zijn detentie, minstens wordt er door een onafhankelijk rechtscollege op toegezien dat in het kader van een strafuitvoeringsmodaliteit verzoeker geen gevaar voor de maatschappij kan zijn.

Verweerder laat dus na te bewijzen dat de daden van verzoeker een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving zouden uitmaken. Dienvolgens moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

[...]

Bovendien blijkt uit de administratieve beslissing dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie verweerder reeds op 18.08.2021 verzocht om de vluchtelingenstatus van verzoeker in te trekken. Pas op 23.03.2023 werd verzoeker gehoord, wat desalniettemin leidde tot de intrekking van de vluchtelingenstatus dd. 18.04.2023.

Twee jaar heeft de Dienst Vreemdelingenzaken concludant in de waan gelaten dat zijn vluchtelingenstatus niet zou worden ingetrokken. Echter nu, nu concludant de voorbereidingen kan en mag beginnen treffen voor zijn eventuele voorwaardelijke invrijheidsstelling, trekt verweerder de vluchtelingenstatus in. Nochtans is een verblijfstitel een noodzakelijke voorwaarde om überhaupt terug aan zijn re-integratie in de Belgische samenleving te werken.”

2.1.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift een attest van gevangenschap toe.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.2.2. Overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van diezelfde wet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

In de bestreden beslissing komt de commissaris-generaal tot de conclusie dat de vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken omdat verzoeker definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, maar wordt geadviseerd dat verzoeker noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar zijn land van herkomst en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen.

2.2.3. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus, in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De wetgever heeft de begrippen 'bijzonder ernstig misdrijf' en 'gevaar voor de samenleving' niet gedefinieerd in 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De wil van de wetgever dient bijgevolg afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden.

De memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming zet op omstandige wijze uiteen dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek: "*Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infraction". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infraction". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig".*" (zie wetsontwerp, *Parl.St. Kamer 2014-2015*, nr. 54-1197/001, p. 16-17). Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de staatssecretaris er immers "*de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.*" (zie verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, *Parl.St. Kamer 2014-2015*, nr. 54-1197/003, p. 24-25). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een 'misdaad' in de zin van het Belgisch Strafwetboek en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het zijn de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor de verzoeker veroordeeld werd die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet omvat de hypothesen waarin de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus volgens de richtlijn 2011/95 van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn) kan of moet intrekken. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn en dient aldus richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn, dat handelt over de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus, bepaalt in zijn vierde en zesde lid als volgt:

"4. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer:

a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt;

b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

6. Personen op wie lid 4 of lid 5 van toepassing is, genieten de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn."

2.2.4. De cumulatieve aard van de door het Unierecht gestelde voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan

Het Unierecht voorziet in de mogelijkheid tot intrekking van de vluchtelingenstatus wanneer de vluchteling een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt, omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn bepaalt immers dat de lidstaten de aan een vluchteling verleende status kunnen intrekken (beëindigen of weigeren te verlenen) wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving waar hij zich bevindt, omdat hij veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in arrest XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542 – en hernomen in arrest Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A. van 6 juli 2023 in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 en arrest Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A. in de zaak C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540 beiden van diezelfde datum – geoordeeld dat de vluchtelingenstatus op grond van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn alleen kan worden ingetrokken wanneer aan twee afzonderlijke, cumulatieve voorwaarden is voldaan. Zo moet de verzoeker definitief zijn veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf én dient te worden aangetoond dat deze een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt. De omstandigheid dat aan één van deze twee voorwaarden is voldaan volstaat aldus niet om aan te tonen dat ook aan de tweede voorwaarde is voldaan. Het enkele feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een bedreiging voor de samenleving van de lidstaat waar deze zich bevindt (punt 43-45).

Verder verduidelijkt het Hof van Justitie in voormeld arrest van 6 juli 2023 dat de verwerende partij, respectievelijk de Raad voor de toepassing van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn moeten vaststellen dat de bedreiging die de verzoeker vormt in de zin van dat artikel reëel, actueel en voldoende ernstig is. Het Hof voegt hieraan toe dat het aan de bevoegde autoriteit toekomt om voor elk individueel geval alle omstandigheden van het specifieke geval te onderzoeken. Bovendien moet de intrekking van de vluchtelingenstatus een aan die bedreiging evenredige maatregel zijn.

2.2.5. *In casu* ligt de bewijslast bij de verwerende partij die zich op een uitzonderingssituatie beroept. Hierbij dient de commissaris-generaal een zorgvuldig onderzoek te voeren.

In punt 62 van het arrest van het Hof van Justitie van 6 juli 2023, C-8/22 onderstreept het Hof dat: *“In deze context, en met name gelet op het feit dat artikel 45, lid 3, van richtlijn 2013/32 bepaalt dat het besluit van de bevoegde autoriteit tot intrekking van de internationale bescherming vermeldt op welke feitelijke en juridische argumenten het is gebaseerd, moet de bevoegde autoriteit over alle relevante informatie beschikken en in het licht van die informatie zelf alle specifieke omstandigheden van het geval beoordelen, teneinde de strekking van haar besluit te bepalen en dit volledig te motiveren [zie in die zin arrest van 22 september 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság e.a., C-159/21, EU:C:2022:708, punt 80].”*

Daarenboven bepaalt artikel 49, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet dat: *“De minister of zijn gemachtigde zendt onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/3/1 zou kunnen rechtvaardigen. Behoudens uitdrukkelijke aanwijzing in die zin, vormt het overzenden van dergelijke elementen geen vraag tot intrekking van het statuut in de zin van het tweede lid.”*

2.2.6. De eerste voorwaarde van de definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’

2.2.6.1. Het Hof van Justitie spreekt zich in het arrest Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A. van 6 juli 2023, in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 – onder meer – uit over de vraag wat verstaan moet worden onder een definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ in de zin van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn en aan de hand van welke criteria een misdrijf als zodanig, te weten ‘bijzonder ernstig’, kan worden aangemerkt.

Het Hof van Justitie oordeelde in dit verband dat artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn alleen kan worden toegepast op een verzoeker die definitief is veroordeeld voor een misdrijf dat gezien de *“specifieke kenmerken”* ervan kan worden geacht *“uitzonderlijk ernstig”* te zijn, in die zin dat het behoort tot *“de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten”*. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de keuzen die in het kader van het strafrechtstelsel van de betrokken lidstaat zijn gemaakt met betrekking tot de aanduiding van de misdrijven die de rechtsorde van de samenleving het meest aantasten (punt 37-38).

Het Hof van Justitie wees er in voornoemd arrest op dat, aangezien artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn ziet op een definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ in het enkelvoud, en zij strikt moet worden uitgelegd aangezien zij een afwijking vormt van de in artikel 13 van voormelde richtlijn geformuleerde regel dat de lidstaten de vluchtelingenstatus verlenen aan derdelanders

die voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden beschouwd (zie naar analogie HvJ 13 september 2018, Ahmed, C-369/17, ECLI:EU:C:2018:713, punt 52), de toepassing ervan alleen gerechtvaardigd kan zijn in geval van een definitieve veroordeling voor een misdrijf dat afzonderlijk beschouwd onder het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' valt, hetgeen veronderstelt dat het van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten, met dien verstande dat deze mate van ernst niet kan worden bereikt door een cumulatie van afzonderlijke strafbare feiten die op zichzelf geen bijzonder ernstig misdrijf vormen (punt 27 en 39).

Bovendien, aldus het Hof van Justitie, moet bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf waarvoor de verzoeker is veroordeeld rekening worden gehouden met "*alle omstandigheden van het betrokken geval*". In dit verband is de motivering van de veroordeling van aanzienlijk belang voor de vaststelling van die omstandigheden, voor zover daarin uitdrukking wordt gegeven aan de beoordeling door de bevoegde strafrechter van het gedrag van de verzoeker (punt 40).

Onder de andere omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling of een misdrijf de vereiste uitzonderlijke ernst bereikt, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten, zijn naar het oordeel van het Hof van Justitie voorts vooral de aard en de hoogte van de op het misdrijf gestelde straf – en *a fortiori* van de daadwerkelijk opgelegde straf – van essentieel belang (punt 41).

Alleen een misdrijf dat een grond vormde om een straf op te leggen die in het licht van de in de betrokken lidstaat gebruikelijke strafmaat bijzonder zwaar is, kan worden beschouwd als een 'bijzonder ernstig misdrijf' in de zin van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn (punt 42).

Naast de straf die op een misdrijf staat en de feitelijk opgelegde straf dient volgens het Hof van Justitie verder rekening te worden gehouden met de aard van het gepleegde misdrijf, voor zover daaruit blijkt in welke mate de rechtsorde van de betrokken samenleving is aangetast, en met alle omstandigheden rond het plegen van het misdrijf, onder meer eventuele verzachtende of verzwarende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd en de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade (punt 43).

De aard van de strafprocedure die wordt toegepast om het betrokken misdrijf te bestraffen kan luidens het Hof van Justitie eveneens van belang zijn, meer bepaald indien deze een afspiegeling vormt van de ernst die de met de strafrechtelijke vervolging belaste autoriteiten aan dat misdrijf hebben toegekend. Daarentegen kan geen rekening worden gehouden met de eventuele weerklank van het betrokken misdrijf in de media of bij het publiek, gelet op het feit dat een dergelijke omstandigheid wezenlijk subjectief en bijkomstig van aard is (punt 44-45).

Gelet op hetgeen voorafgaat dient de eerste, afzonderlijke Unierechtelijke voorwaarde om de vluchtelingenstatus te kunnen intrekken, conform voornoemd arrest van het Hof van Justitie van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22 aldus te worden opgevat dat er sprake moet zijn van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dat gezien de kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten. Om te beoordelen of een misdrijf waarvoor de betrokken definitief is veroordeeld van een dergelijke ernst is moet rekening gehouden worden met de op dat misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf, de aard van het misdrijf, eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd, de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade alsmede met de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure. (punt 48 en HvJ 6 juli 2023, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A., nr. C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 30)

Aangezien, zo weze herhaald, bij de beoordeling van het betrokken misdrijf rekening moet worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het betrokken geval zijn de hiervoor weergegeven beoordelingscriteria niet uitputtend en kunnen zij in voorkomend geval worden aangevuld met verdere criteria (punt 46).

2.2.6.2. Verzoeker wordt bij het in het administratief dossier opgenomen arrest van 7 mei 2021 door het hof van beroep te Gent veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van vijf jaar en een ontzetting uit de rechten voor een termijn van tien jaar, wegens verkrachting en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens een meerderjarige persoon.

2.2.6.3. Uit de feitenvaststelling van voormeld arrest, blijkt dat verzoeker een meerderjarige vrouw – die hij op een vermaakuitstap leerde kennen – omtrent vijf uur 's morgens heeft gevolgd. Onderweg naar haar huis, heeft verzoeker de vrouw gewelddadig benaderd en aangerand. Hij bleef haar volgen en plaatste zijn voet tussen de deur van het appartementsgebouw van de vrouw, zodat hij zich hier toegang toe kon verstrekken. Verzoeker heeft de vrouw in de trappenhal van het appartementsgebouw meermaals gewelddadig benaderd en verkracht. Aangekomen bij het appartement van de vrouw, stak verzoeker andermaal zijn voet tussen de deur, zodat hij zich tevens toegang kon verstrekken tot haar woonst. In de woning heeft verzoeker de vrouw opnieuw verkracht, waarna hij vertrok toen hij een bovenbuur hoorde stappen in zijn appartement. Verzoeker heeft vervolgens nog op de deur staan kloppen en schoppen, omdat hij zijn portefeuille bij haar in de zetel was vergeten. Bij de aangifte door het slachtoffer, stelden de verbalisten verschillende blauwe plekken en kneuzingen vast, verspreid over haar benen, armen, achterwerk, borstkas, rug, nek en voorhoofd. De door verzoeker aangevoerde verdediging, dat de vrouw hem had versierd en dat alles met toestemming gebeurde, werd door het hof van beroep niet weerhouden. Hierbij werd gewezen op het groot aantal verwondingen bij het slachtoffer, de comptabiliteit van de plaats van de verwondingen met de verklaringen, de beschadiging van de voordeur, de ernstige letsels zoals deze bleken uit de uitgevoerde “Seksuele Agressie Set” en de verklaringen van de buurman, die geroep en geklop heeft gehoord, evenals het slachtoffer meermaals heeft horen roepen dat zij het niet wilde.

2.2.6.4. De op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk opgelegde straf zijn van aard de bijzondere ernstige aard van het misdrijf te ondersteunen.

Luidens het oude artikel 375, eerste en tweede lid van het Strafwetboek – dat op het ogenblik van de feiten en de veroordeling door het hof van beroep te Gent van kracht was – wordt de misdaad van verkrachting van een meerderjarige persoon – zijnde elke daad van seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon die daar niet in toestemt – bestraft met een opsluiting van vijf tot tien jaar. Overeenkomstig het oude artikel 378, eerste lid van het Strafwetboek worden de schuldigen tevens veroordeeld tot een ontzetting van de rechten genoemd in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek. In het arrest van 7 mei 2021 wordt door het hof van beroep geoordeeld dat de door verzoeker gepleegde feiten met éénzelfde misdadig opzet werden gepleegd zodat slechts één straf, de zwaarste, dient te worden opgelegd. Het hof van beroep oordeelt dat “*de feiten een ernstige inbreuk [zijn] op de fysieke en psychologische integriteit van het slachtoffer*” en dat “*de verklaring van de beklaagde tijdens het vooronderzoek dat hij ‘een groot respect heeft voor vrouwen’ allesbehalve correct [is] en in het licht van de feiten wrang [klinkt]*” en dat “*zijn gedrag getuigt van een sterk vervaagd seksueel normbesef*”. Waar verzoeker bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van drie jaar en een ontzetting uit de rechten voor een periode van vijf jaar, oordeelde het hof van beroep dat “*een effectieve gevangenisstraf van vijf jaar een gepaste straf is voor de beklaagde gezien deze absoluut noodzakelijk is om de beklaagde de ernst van de door hem gepleegde misdrijven te doen beseffen en om hem te weerhouden van recidive*”. Tevens oordeelde het hof van beroep dat verzoeker voor een periode van tien jaar uit de rechten dient te worden ontzet. Gelet op de aard en de zwaarwichtigheid van de feiten, de bijzondere omstandigheden waarin de misdrijven werden gepleegd en de grootte van de aan verzoeker opgelegde straf, werd geoordeeld dat er een gevaar bestaat dat verzoeker zou pogen zich te onttrekken aan de uitvoering van de straf, zodat de onmiddellijke aanhouding van verzoeker werd bevolen.

In deze kan nog worden opgemerkt dat de aanpak van seksuele misdrijven ernstig werd hervormd, door middel van de Wet van 21 maart 2022 houdende wijzigingen aan het Strafwetboek met betrekking tot het seksueel strafrecht. Voor wat betreft het misdrijf van verkrachting, werd een nieuw artikel 417/11 van het Strafwetboek ingevoerd, dat verkrachting strafbaar stelt met een opsluiting van tien tot vijftien jaar. Er werd aldus voor een verzwaring van de strafmaat geopteerd. Het belang dat de wetgever hecht aan het bestrijden van het seksueel geweld blijkt terdege uit de parlementaire voorbereidingen van voormelde wet, waarin als volgt kan worden gelezen: “*Daarom is het uitermate belangrijk om de seksuele misdrijven te beschouwen als misdrijven tegen de persoon. Met de herschikking wil de wetgever uiting geven aan een strafrechtelijk beleid waarvan de accenten onderstrepen dat de strijd tegen seksuele misdrijven belangrijk is en dat seksuele criminaliteit als bijzonder ernstig moet worden beschouwd zonder dat hierbij het principe van het persoonlijke karakter van bestraffing uit het oog mag worden verloren. Het valt daarom dan ook te rechtvaardigen de seksuele misdrijven onder te brengen na de opzettelijke levensdelicten en geweldsdelicten, maar vóór het Hoofdstuk II m.b.t. het onopzettelijk doden en onopzettelijk toebrengen van lichamelijk letsel*” en “*De Belgische visie op bestraffing van seksuele misdrijven wordt in de criminologische literatuur omschreven als een illustratie van de dualisering van het strafrechtelijk beleid (de zogenaamde “bifurcation policy”). Enerzijds luidt de officiële versie dat de vrijheidsstraf het ultimatum*

remedium moet zijn, anderzijds wordt deze benadering aan de kant geschoven voor bepaalde types van misdrijven, meestal naar aanleiding van ernstige feiten die de media en de publieke opinie hebben beroerd (S. SNACKEN, "Bestrafing als maatschappelijke constructie", in K. BEYENS en S. SNACKEN (eds.), Straffen. Een penologisch perspectief, Antwerpen, Maklu, 2017, 81; V. SCHEIRS, K. BEYENS en S. SNACKEN, "Belgian Sentencing as a Bifurcated Practice?", Crime and Justice 2016, 267-306). De ontwerp tekst voorziet in een verhoging van de straffen voor verkrachting met de bijhorende verzwarende omstandigheden. De straffen voor verzwarende omstandigheden in verband met andere niet-consensuele seksuele handelingen worden ook verhoogd. Voor alle niet-consensuele seksuele handelingen in de ontwerp tekst wordt geen straf verminderd ten opzichte van het huidige Strafwetboek, zelfs niet na correctionalisering". (zie wetsontwerp, Parl.St. Kamer, 2020-2021, nr. 55-2141/001, p. 10 en 30).

2.2.6.5. Wat de aard van het misdrijf betreft, blijkt uit het arrest van het hof van beroep dat verzoeker schuldig werd bevonden aan een gewelddadige en meervoudige verkrachting van het slachtoffer. De feiten worden door het hof van beroep omschreven als een ernstige inbreuk op de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer. De Raad wijst erop dat verzoeker zijn slachtoffer in de nacht heeft gevolgd, zich toegang heeft verschaft tot het appartementsgebouw van het slachtoffer en vervolgens ook tot haar woonst. Er werden bij het slachtoffer ook een groot aantal verwondingen geconstateerd. Het misdrijf wordt in het Belgische strafrecht ook geklasseerd als een misdrijf, met name een misdrijf waar een criminele straf op wordt gesteld, zodat de aard van het misdrijf tevens de bijzondere ernst hiervan ondersteunt.

2.2.6.6. *In casu* was er ook sprake van opzet. Verzoeker heeft, zoals reeds gesteld, het slachtoffer achtervolgd. Uit het arrest van het hof van beroep blijkt ook dat verzoeker methodologisch tewerk ging, waarbij hij telkens zijn voet tussen de deur stak om zich toegang te verschaffen tot de woonst van het slachtoffer en dat hij in de achtervolging telkens *"zijn broek weer aan [deed] om [het slachtoffer] sneller te kunnen inhalen"*. Aan het verweer van verzoeker, dat het slachtoffer met hem flirtte en dat alles met onderlinge toestemming gebeurde, werd door het hof van beroep geen geloof gehecht, gelet op de objectieve elementen die aanwezig zijn.

2.2.6.7. Betreffende de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade wijst de Raad erop dat in het arrest van het hof van beroep werd geoordeeld dat *"het vast [staat] dat de burgerlijke partij ingevolge deze ernstige feiten, die haar fysieke en psychische integriteit hebben aangetast, schade heeft geleden"*. Er wordt aangegeven dat het slachtoffer psychologische begeleiding volgt en geneesmiddelen krijgt voorgeschreven.

2.2.6.8. Gelet op hetgeen voorafgaat, meer bepaald op de op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk opgelegde straf, de aard van het misdrijf, de opzet en de aard en omvang van de veroorzaakte schade, is de Raad van oordeel dat het misdrijf waarvoor verzoeker definitief veroordeeld is bijzonder ernstig is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Aan de eerste, afzonderlijke voorwaarde om overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan. Dit wordt bovendien ook niet betwist door verzoeker.

2.2.7. De tweede voorwaarde van het 'gevaar voor de samenleving' van de lidstaat waarin de verzoeker zich bevindt

2.2.7.1. Noch de Kwalificatierichtlijn, noch de Vreemdelingenwet definiëren het begrip 'gevaar voor de samenleving'.

De rechtspraak van het Hof van Justitie geeft echter aan dat het begrip 'gevaar voor de samenleving' veronderstelt dat er sprake is van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Aldus dient rekening te worden gehouden met het persoonlijk gedrag van de verzoeker. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke bedreiging dienen de verwerende partij en de Raad rekening te houden met alle omstandigheden van het betrokken individuele geval (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 47-65; HvJ 6 juli 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A., C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543, punt 54; HvJ 6 juli 2023, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/AA, C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 32).

Voorts impliceert in het algemeen de vaststelling van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving weliswaar dat bij verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn

dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 6 juli 2023, XXX/tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63; HvJ 2 mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 56). Hieromtrent heeft het Hof van Justitie in eerdere rechtspraak geoordeeld dat dit onder meer het geval is wanneer het gedrag van de verzoeker aantoont dat hij van een houding getuigt die de in de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van de Europese Unie bedoelde fundamentele waarden als de menselijke waardigheid en de mensenrechten aantast, wat op zich een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan opleveren (*mutatis mutandis* HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, punt 60). Deze rechtspraak heeft het Hof van Justitie ontwikkeld in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, doch kan voor de toepassing van de interpretatie van de Kwalificatierichtlijn hiernaar verwezen worden, daar het Hof van Justitie eveneens verwijst naar voormeld arrest in punt 67 van C-8/22. Echter, motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. Aldus dient er in principe een inschatting gemaakt te worden van een toekomstig gedrag van de verzoeker. Het feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf is van bijzonder belang, aangezien de Uniewetgever specifiek heeft verwezen naar het bestaan van een dergelijke veroordeling en deze, afhankelijk van de omstandigheden rond het plegen van dat misdrijf, kan bijdragen tot de vaststelling van het bestaan van een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63). Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat er sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de samenleving vormt.

Wat in het bijzonder het actuele karakter van een dergelijke bedreiging betreft, volgt uit de rechtspraak van het Hof dat deze gevolgtrekking niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de verzoeker, kan worden gemaakt (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64; HvJ 13 september 2016, Secretary of State for the Home Department/CS, C-304/14, ECLI:EU:C:2016:674, punt 41). Er kan geen stelselmatige en automatische koppeling worden gemaakt tussen een strafrechtelijke veroordeling tot een bijzonder ernstig misdrijf en de intrekking van de vluchtelingenstatus. Wanneer de verzoeker geen redenen aandraagt waarom hij niet langer een bedreiging voor de samenleving vormt, mag de verwerende partij niet zonder meer aannemen dat uit het bestaan van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf blijkt dat de verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 65).

Bovendien, hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer moeten de verwerende partij, respectievelijk de Raad rekening houden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64). Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging (*mutatis mutandis* HvJ 13 september 2016, Alfredo Rendón Marín/Administración del Estado, C-165/14, ECLI:EU:C:2016:675, punt 65). De eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen kan echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (*mutatis mutandis* HvJ 2 mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 58).

2.2.7.2. Verzoeker betwist de link tussen de ernst van het door hem gepleegde misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving. Hij stelt dat hij slechts één feit pleegde, voordien een *blanco* strafregister had en dat er geen sprake is van recidive.

2.2.7.3. De Raad benadrukt in deze de omstandigheden van huidige zaak. Zo blijkt uit het arrest van het hof van beroep te Gent, dat dateert van 7 mei 2021, dat het hof het noodzakelijk achtte om verzoeker te veroordelen tot een effectieve gevangenisstraf van vijf jaar, teneinde hem de ernst van de door hem gepleegde misdrijven te doen beseffen en om hem te weerhouden van recidive. Zoals gezegd, heeft het hof van beroep het in deze noodzakelijk geacht verzoeker te veroordelen tot een zwaardere gevangenisstraf dan de rechter in eerste aanleg, die een effectieve gevangenisstraf van drie jaar oplegde.

Ook oordeelde het hof van beroep dat een onmiddellijke aanhouding diende te worden bevolen. Verzoeker verblijft sinds 7 mei 2021 ononderbroken in de gevangenis. De Raad merkt verder op dat verzoeker op 23 maart 2023 werd gehoord door een *protection officer* in de gevangenis. Zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht aangeeft, blijkt uit voormeld persoonlijk onderhoud dat verzoekers gedragingen nog steeds wijzen op een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer en een gebrek aan norminzicht. Verzoeker houdt vol onterecht te zijn veroordeeld en dat hij in de val werd gelokt (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 5). Hij stelt dat “[j]e vrouwen niet moet vertrouwen” en dat “het meisje zelf naar mij [is] gestapt”. Verzoeker houdt ook vol geen seksuele betrekkingen te hebben gehad met het slachtoffer, wat gelet op de vaststellingen in het hierboven vermelde arrest van het hof van beroep weinig ernstig is (zie NPO, p. 10-11). Wanneer de *protection officer* verzoeker confronteert met zijn verklaring dat hij vergiffenis heeft gevraagd aan het slachtoffer en hij zich afvraagt waarom verzoeker dit zou doen als hij niets verkeerd heeft gedaan, stelt verzoeker dat het niet zo is dat hij iets verkeerd gedaan heeft, dat het slachtoffer hem vroeg om met haar mee te gaan, dat hij dronken was en dat er daar misschien zaken zijn gebeurd die niet moesten gebeuren (zie NPO, p. 11-12). Uit zijn verklaringen kan dan ook niet blijken dat verzoeker zich bewust lijkt te zijn van het gegeven dat zijn gedragingen een ernstige inbreuk vormen op de fysieke en psychologische integriteit van het slachtoffer, noch dat zijn gedragingen blijken geven van een ernstig verstoord (seksueel) normbesef. Ondanks de straffoemeting door het hof van beroep, geeft verzoeker er geen blijk van dat hij heden weldegelijk de ernst van de gepleegde feiten beseft. Rekening houdend met de elementen van het dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij waar wordt gesteld dat niet kan worden uitgesloten dat verzoeker dergelijk gedrag, waarvan hij klaarblijkelijk nog steeds de ernst niet inziet, in de toekomst niet opnieuw zal vertonen.

2.2.7.4. De enkele omstandigheid dat verzoeker tot op heden in de gevangenis is opgesloten doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen, op grond waarvan kan worden besloten dat verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Dat verzoeker op heden, wegens zijn opsluiting, in de onmogelijkheid verkeert dergelijke nieuwe strafrechtelijke feiten te plegen, doet niets af van de mogelijkheid van de commissaris-generaal om te oordelen dat verzoeker een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving. De stelling in het verzoekschrift dat verzoekers detentiegedrag goed is en dat hij werkt aan zijn re-integratie, zijn verder louter blote beweringen, die op generlei wijze verder worden geconcretiseerd, laat staan onderbouwd. Waar verzoeker verwijst naar de opvolging door de strafuitvoeringsrechtbank, wijst de Raad er vooreerst op dat strafuitvoeringsmaatregelen een ander oogmerk nastreven dan artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet. Elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering kunnen desalniettemin van belang zijn voor de inschatting van de bedreiging voor de samenleving, doch er dient te worden vastgesteld dat er *in casu* niet blijkt dat verzoeker sinds zijn opsluiting van enige vorm van strafuitvoeringsmodaliteiten, zoals bijvoorbeeld een uitgaansvergunning of beperkte detentie, heeft genoten. Het louter hypothetische betoog dat de strafuitvoeringsrechtbank steeds een stok achter de deur zou blijven, voor wanneer verzoeker zou vrij komen in het kader van een stafuitvoeringsmodaliteit, kan niet overtuigen.

2.2.7.5. Gelet op hetgeen voorafgaat en in het bijzonder de recente verklaringen van verzoeker afgelegd in het kader van het persoonlijk onderhoud van 23 maart 2023, waaruit blijkt dat hij nog steeds geenszins de ernst van de door hem gepleegde feiten lijkt te beseffen, is de Raad van oordeel dat verzoeker een gevaar voor de Belgische samenleving vormt. Aan de tweede, afzonderlijke voorwaarde om overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

2.2.8. De toepassing van het evenredigheidsbeginsel

2.2.8.1. Nadat de verwerende partij heeft aangetoond dat aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan is voldaan, dient ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht te worden genomen. Immers dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 14, lid 4, onder a) van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de lidstaat de mogelijkheid heeft om over te gaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, doch dat hij er niet toe gehouden is van deze mogelijkheid gebruik te maken (zie naar analogie HvJ 24 juni 2015, H. T./Land Baden-Württemberg, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413, punt 72 en HvJ 22 september 2022, G.M./O.I.F. ea, C-159/21, ECLI:EU:C:2022:708, punt 81).

2.2.8.2. De Belgische wetgever heeft ervoor geopteerd om te voorzien in een tweeledig systeem, waarbij enerzijds de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, de

vluchtelingenstatus kan intrekken en anderzijds de minister/staatssecretaris of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de verzoeker en hem, met inachtneming van het beginsel van non-refoulement, kan verwijderen. De loutere intrekking van de vluchtelingenstatus houdt derhalve niet in dat de verzoeker kan worden beschouwd als iemand die niet langer rechtmatig verblijft op het grondgebied. De verzoeker behoudt zijn verblijfsrecht en de daarmee samenhangende rechten en voordelen, zolang de minister of zijn gemachtigde niet heeft beslist er een einde aan te maken.

In de parlementaire voorbereidingen kan dienaangaande als volgt worden gelezen: *“Eenmaal de Commissaris-generaal de internationale beschermingsstatus heeft ingetrokken, valt deze vreemdeling onder het toepassingsgebied van de algemene bepalingen van Titel I van de wet. Naargelang de verblijfsstatus waarover de vreemdeling als begunstigde van internationale bescherming beschikt op het moment van de intrekking van zijn internationale beschermingsstatus (hetzij een verblijfsrecht van beperkte of onbeperkte duur, hetzij een meer duurzaam verblijf zoals een machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene), zullen de mogelijkheden voor de minister of zijn gemachtigde om een einde te maken aan het verblijf en de aard van de verwijderingsmaatregel verschillend zijn”* (zie wetsontwerp, *Parl.St. Kamer 2014-2015, nr. 54-1730/001, p. 7-8*).

2.2.8.3. Voor wat betreft de intrekking van de vluchtelingenstatus, conform artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, kan de staatssecretaris of diens gemachtigde enkel tijdens het beperkt verblijf van de betrokken derdelander overgaan tot de beëindiging van het verblijf en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. De rechtsbasis voor deze beëindiging van het verblijf is terug te vinden in artikel 11, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Luidens artikel 11, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet dient de staatssecretaris of diens gemachtigde, wanneer hij overweegt dergelijke beslissing te nemen, rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Van zodra de verzoeker beschikt over een onbeperkt verblijfsrecht kan diens verblijfsrecht enkel nog worden beëindigd op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, met name om redenen van openbare orde of nationale veiligheid (zie wetsontwerp, *Parl.St. Kamer 2014-2015, nr. 54-1730/001, p. 7*). Luidens artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet dient bij het nemen van dergelijke beslissing rekening te worden gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, evenals met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

2.2.8.4. Het Hof van Justitie heeft aangegeven dat wanneer de verwerende partij op grond van artikel 14, lid 4 van de Kwalificatierichtlijn beslist de vluchtelingenstatus in te trekken dit inhoudt dat de verzoeker die status wordt ontzegd, zodat hij niet of niet langer alle rechten en voordelen geniet, waarin hoofdstuk VII van die richtlijn voorziet, aangezien deze rechten en voordelen verbonden zijn aan die status. Het Hof van Justitie verduidelijkt hierbij dat de toepassing van artikel 14, lid 4 van voormelde richtlijn tot gevolg heeft dat de verzoeker de verblijfstitel wordt ontzegd, die artikel 24 van voormelde richtlijn verbindt aan de vluchtelingenstatus en zodoende kan worden beschouwd als iemand die niet langer rechtmatig op het grondgebied verblijft (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 90 en 103-104).

2.2.8.5. Overeenkomstig artikel 14, lid 6 van de Kwalificatierichtlijn dient de lidstaat aan de verzoeker, niettegenstaande het verlies van zijn status, wel nog steeds verplicht ten minste de in voormelde bepaling vermelde rechten van het Verdrag van Genève toe te kennen, evenals de rechten uit dit Verdrag waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 67). De in artikel 14, lid 6 van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk opgesomde rechten uit het Verdrag van Genève hebben betrekking op non-discriminatie (artikel 3), vrijheid van godsdienst (artikel 4), bescherming van de eigendom van roerende en onroerende goederen (artikel 13), rechtsingang (artikel 16), distributie (artikel 20), toegang tot openbaar onderwijs (artikel 22), administratieve bijstand (artikel 25), verstrekking van identiteitspapieren (artikel 27), non-discriminatie op fiscaal gebied (artikel 29), het niet-opleggen van strafsancities wegens onrechtmatige binnenkomst of verblijf (artikel 31) en bescherming tegen uitzetting (artikel 32) en het verbod op refoulement (artikel 33). Wat betreft de rechten uit het Verdrag waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is, kan worden verwezen naar het gestelde door de advocaat-generaal in de gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17 M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die

hiervoor verwijst naar artikel 13 (roerende en onroerende goederen), artikel 20 (openbaar onderwijs), artikel 25 (administratieve bijstand), artikel 27 (identiteitspapieren) en artikel 29 (gelijke fiscale lasten), voor zover de betreffende lidstaat uit hoofde van artikel 42, lid 1, hiervan geen voorbehouden heeft gemaakt ten aanzien van de betreffende artikelen (zie HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, advies Adv. Gen., punten 112, 128, 130 en UNHCR, Comments on the European Commission Proposal for a Qualification Regulation – COM (2016) 466, februari 2018, blz. 23, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/5a7835f24.html>, waarnaar wordt verwezen in voetnoot 70). Aan de Kwalificatierichtlijn mag ook in geen geval een uitlegging worden gegeven, die de lidstaten ertoe zouden aanzetten zich te onttrekken aan hun uit het Verdrag van Genève voortvloeiende internationale verplichtingen. Tevens doet de intrekking van de vluchtelingenstatus geen afbreuk aan de verplichting van de betrokken lidstaat om de relevante bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie na te leven, waarbij het onder meer gaat om de verplichtingen die zijn neergelegd in artikel 7, dat ziet op de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, artikel 15, dat ziet op de vrijheid van beroep en het recht te werken, artikel 34, dat ziet op sociale zekerheid en sociale bijstand, en artikel 35, dat ziet op gezondheidszorg (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 108-109). Nergens wordt bepaald dat deze rechten en voordelen uitsluitend kunnen worden of dienen te worden gevrijwaard door de commissaris-generaal.

2.2.8.6. Het Hof van Justitie heeft verder aangegeven dat, niettegenstaande het feit dat de intrekking van de vluchtelingenstatus inhoudt dat de verzoeker de verblijfstitel wordt ontzegd die is verbonden aan de vluchtelingstatus, de verzoeker mogelijkwerijs op een andere rechtsgrondslag legaal op het (Belgisch) grondgebied van de lidstaat in kwestie mag verblijven (zie HvJ 24 juni 2015, H. T./Land Baden-Württemberg, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413, punt 94). Artikel 14, lid 6 van de Kwalificatierichtlijn staat er in dergelijk geval geenszins aan in de weg dat die lidstaat waarborgt dat de verzoeker alle rechten geniet die het Verdrag van Genève aan de hoedanigheid van vluchteling verbindt (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 106).

2.2.8.7. Deze omkadering in acht genomen, verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn arrest van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22 dat het evenredigheidsbeginsel inhoudt dat de bedreiging die de verzoeker vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt moet worden afgewogen tegen de rechten die, overeenkomstig de Kwalificatierichtlijn, moeten worden gewaarborgd aan personen die voldoen aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d) van voormelde richtlijn, met name aan vluchtelingen (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 67). Bij de beoordeling van het evenredigheidsbeginsel dient tevens rekening te worden gehouden met de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, waarbij de betrokken lidstaat met name moet nagaan of het mogelijk is om andere maatregelen vast te stellen, die de aan vluchtelingen gewaarborgde rechten en grondrechten minder aantasten, maar even doeltreffend zijn om de bescherming van de samenleving te waarborgen (*ibid.*, punt 68). Het Hof van Justitie geeft hierbij aan dat de bevoegde autoriteit rekening zal moeten houden met het feit dat de intrekking van de vluchtelingenstatus inhoudt dat aan de verzoeker deze status wordt ontnomen, zodat hij niet langer over alle rechten en voordelen van de Kwalificatierichtlijn zal beschikken, maar dat de lidstaat nog steeds verplicht is om de betrokken derdelander ten minste de in artikel 14, lid 6 van voormelde richtlijn vermelde rechten toe te kennen, evenals de rechten uit het Verdrag van Genève waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is.

2.2.8.8. Aldus heeft de Belgische wetgever ervoor geopteerd om te voorzien in een systeem, waarbij de intrekking van de vluchtelingenstatus – omdat de verzoeker definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf en omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt – de aan vluchtelingen gewaarborgde rechten en grondrechten minder aantast, dan zoals voorzien in artikel 14, lid 4 en 6 van de Kwalificatierichtlijn. Tevens heeft de Belgische wetgever voorzien dat, wanneer de staatssecretaris alsnog overgaat tot het beëindigen van het verblijf van de verzoeker, er een belangenafweging dient te worden gemaakt (zie *supra*).

2.2.8.9. Gelet op het voormelde, kan niet worden vastgesteld dat *in casu* het evenredigheidsbeginsel onvoldoende in acht te werd genomen. De Raad herhaalt dat huidige bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd, zodat hij verder met zijn moeder en broer op regelmatige wijze op het Belgische grondgebied kan verblijven. Waar verzoeker dienaangaande nog een schending aanvoert van artikel 23 van de Vreemdelingenwet, benadrukt de Raad dat deze bepaling

betrekking heeft op de beslissingen tot beëindiging van het verblijf, genomen op grond van de artikelen 21 en 22 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing tot beëindiging van het verblijf ligt thans niet voor, zodat verzoeker ook niet dienstig een schending van deze bepaling kan aanvoeren. Indien de gemachtigde van de staatssecretaris zou overgaan tot een beslissing tot beëindiging van het verblijf, staat het verzoeker vrij deze grieven aan te voeren in het kader van een eventueel beroep tot nietigverklaring, ingediend bij de Raad tegen dergelijke beslissing.

2.3. Verzoeker uit ten slotte nog kritiek op het gegeven dat de commissaris-generaal reeds op 18 augustus 2021 een schrijven ontving van de Directeur-generaal van DVZ, waarbij hij erop wijst dat hij slechts op 23 maart 2023 werd gehoord door een *protection officer* en dat vervolgens op 18 april 2023 zijn vluchtelingenstatus werd ingetrokken, zodat hij twee jaar in de waan werd gelaten dat zijn status niet zou worden ingetrokken. Dienaangaande stelt de Raad vast dat artikel 49, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet weliswaar voorziet dat de commissaris-generaal binnen een termijn van zestig werkdagen een beslissing neemt over de intrekking van de vluchtelingenstatus, doch dat de wetgever geen sanctie heeft voorzien bij overschrijding van deze termijn, zodat dient te worden aangenomen dat het een termijn van orde betreft. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel kan op deze grond niet worden aangenomen. De Raad kan begrip opbrengen voor het gevoel van onbehagen, omdat verzoeker gedurende langere tijd in het ongewisse werd gelaten over het lot van zijn vluchtelingenstatus, doch dit kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Evenmin toont verzoeker aan welk belang hij er als dusdanig bij heeft dat de bestreden beslissing vroeger had moeten worden genomen. Waar verzoeker nog stelt dat hij net voorbereidingen kan en mag treffen voor een eventuele voorwaardelijke invrijheidsstelling – waarbij evenwel niet blijkt dat daadwerkelijk reeds dergelijke voorbereidingen werden getroffen – en een verblijfstitel een noodzakelijke voorwaarde is om *überhaupt* terug aan zijn re-integratie in de Belgische samenleving te werken, herhaalt de Raad dat huidige bestreden beslissing er niet toe strekt een einde te stellen aan verzoekers verblijfsrecht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens een persoonlijk onderhoud de mogelijkheid werd geboden om te reageren op het onderzoek naar de intrekking van zijn status en de redenen aan te halen tot behoud van deze status. Verzoeker heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.5. Rekening houdend met het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat zich een intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus, overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, opdringt omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving en omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. *In casu* werd verzoeker definitief veroordeeld voor een 'bijzonder ernstig misdrijf' en vormt hij een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving. Er wordt niet aangetoond dat het evenredigheidsbeginsel *in casu* onvoldoende in acht werd genomen.

2.6. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/3/1, § 3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet intrekt, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. *In casu* is de commissaris-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar de Irak. Wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, merkt de Raad volledigheidshalve op dat in het kader van het huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen

verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 24 mei 2016, nr. X).

2.7. De Raad benadrukt dat huidige bestreden beslissing enkel strekt tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, doch dat verzoeker nog steeds over de hoedanigheid van vluchteling beschikt. Een onderzoek naar de noodzaak of verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, dringt zich derhalve niet op.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,
V. SERBRUYNS,
N. DENIES,

de kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS